

LÖBUS LESK

Muusikajaaloolane Otto Keller on statistilised andmed kogunud 506 opereti menukuse kohta, mis ajavahemikul 1900—1921 kirjutatud ja Saksa, Austria, Sveitsi ning Böhmi lavadel ette kantud. Selles statistilises tabelis seisab Fr. Lehári „Löbus lesk“ 8338 etendusena esimesel kohal. Kui rahvahääl oleks jumalahaäl, siis see tohutu menu juba üksinda oleks parimaks hinnanguks täna mängitava tükile.

„Löbus lese“ püsivast väärtusest tunnistab seik, et ta veel tänapäevalgi on sama populaarne nagu paarkümme aastat tagasi. Ta on endale silmapaistva koha võitnud isegi paljude suurte operetteatrite repertuaaris, võisteldes edukalt koomiliste ooperite reas.

Selle populaarsuse ja edu „Löbus lesk“ võlgneb oma graatsilisele, paiguti hellalt patavale, paiguti temperamentselt haaravale muusikale. See muusika on hiilgavain näide Lehári suurest ja ehtsast kunstniku-talendist. Ta loob oma solistidele veetlevad, tundedüllased viisid, ta orkester on alati karakteristlik ja värvikas — mitte asjata ei nimetata Lehári „opereti Pucciniks“.

„Löbus lese“ libreto ei paku enam ega ka vähem kui sedalaadi kerge ajavite mäng tavaliselt. Kogu tegevus areneb Pariisis Pontevetro (omal ajal sellega mõeldi Montenegrot) saatkonnas ja noore leskiproua Hanna Clavari rikkas majas. See lesk — „Löbus lesk“ — ongi tüki peakuju. Ta on oma kadunud mehelt, tihelt Pontevetro suurpankurilt, pärinud 20 miljonit, ja see pärandus teeb ta rohkearvuliste austajate silmis eriti veetlevaks. Kuid Pontevetro valitsus ei soovi, et rikas lesk abielluks mõne välismaalasega. Raha peab jääma kodumaale, ja selleks on vaja, et Hanna naiks üks pontevetrolane. Selle eesmärgi taotlemise joonel arenebki Pontevetro saadiku Zeta „diplomaatiline“ tegevus kogu aeg, kuni lõppvaatus toob talle võidu. Vaataja rahuloluks see „riikliku reooni“ nõudel sõlmitav abielu osutub tühtlasi ka armastusabieluks.

TANTSUD:

I vaatuses: Vals's. Solistid — Klaudia Maldutis, Verner Hagus, Artur Koit. Aino Ebraus, Leida Kull, Kaljo Kõks, Valentin Lind, Aaro Mariste, Leo Mels, Senta Ots, Rein Rannik, Helga Rips, Liidia Sander, Liidia Vaher, Johannes Viirg.

II vaatuses: Rahvatants. Solistid — Juta Arg ja Herman Palang. Ada Ahi, Tiina Kareda, Valentin Lind, Aaro Mariste, Leo Mels, Inge Pöder, Geeni Raudsepp, Johannes Viirg.

III vaatuses: a) „Tipatapa“ — Elena Lepik, Ellen Niglas, Ludmilla Rebane, Helme Reisberg, Linda Seljistemägi, Anne Sauna. Aino Ebraus, Ruth Käsnapu, Veera Leever, Senta Ots, Helga Rips, Virve Viires.
b) Cake Walk — Hilda Malling või Inge Pöder ja Boris Blinoff.
c) Cancan — Ada Ahi, Karin Davis, Tiina Kareda, Soja Kalevi, Inge Pöder, Geeni Raudsepp, Liidia Sander, Liidia Vaher.

Tegevus Pariisis.

I vaatus — Pontevetro saatkonna palees

II „ — Hanna Clavari suvelossi aias.

III „ — Samas lossis improviseeritud „Maximi“ lokaalis.

Tähelepanu!

„Estonia“ teatris kehtib järgmine kord:

1. Etenduse alguseks suletakse teatrisaali ukсед ja uksehoidjatel on vajusti keelatud siis veel kedagi saali lasta.

Hiljaksajatel tuleb oodata kuni järgmise vaheajani.

2. Saali ukсед avatakse pärast seda, kui eesriide on aplausi peale lahti läinud ja unusti sulend.

3. Suitsetamine teatrisaalis, fuažeedes, jalutusruumis ja riietehoiuruumides on kõvasti keelatud.

Suitsetajaid palutakse kasutada ainult einelaudade juures suitsetamiseks määratud ruume, milleks on esimesel korral suur einelaud ja suitsetamistuba, teisel korral väike einelaud ja roulette saal.

4. Korruptiivse teostatuse olevatel ametnikel on eeskirti korratrükkujate tähelepanu sellele korraldusele juhtida.

5. Etendusel kaastegivate tegelaste nimed on saali uksele välja pandud.
Direktorid